

(Политика, 16.01.2010)

Када уђемо у НАТО како ћемо да установимо јесу ли нам тајно сместили и атомско оружје на нашој територији? Само чекићем и лупкањем

Ови из групе 200 интелектуалаца који траже референдум о НАТО-у уопште ме нису звали да ме питају бих ли ја то потписао. Најмање су два разлога што ме нису звали: или, као прво, сматрају да нисам интелектуалац, јер се јавно декларишем као милитариста, а милитаристи, боже мој, воле све армије и све пактове на свету, па и НАТО. Или, као друго, како је моја маленкост прва на простору целе бивше СФРЈ посећивала НАТО команде још пре 30 година, када су неки од садашњих јавних заљубљеника у НАТО још славили Лењина, то вероватно ови други мисле да ја волим НАТО изнад свега. Дође ми некако драго да и даље тако мисле, иако је цела та гужва око питања хоћемо ли или нећемо у НАТО превише емоционална и превише профитабилна.

Наиме, да би интересни савез Србије и НАТО-а функционисао колико-толико треба да постоји бар минимум обостраног поштовања. НАТО према Србији тог поштовања изгледа да нема, јер када командант Јужне здружене команде НАТО-а у Напуљу амерички адмирал Марк Фицџералд каже „да су паралелне структуре српске власти на северу Косова претња безбедности у региону, да нису у складу са Резолуцијом УН 1244”, када командант Кфора генерал Маркус Бентлер подржи такав став адмирала Фицџералда, онда се питам како је адмирал Фицџералд могао да буде такав? Како је брзо заборавио силна гостовања у Београду, у дому Гарде на Топчидеру, коктеле, ћевапчиће и сармице. Како то да нико из Владе Србије не приупита америчког адмирала је ли и једнострано проглашена независност Косова такође у складу са Резолуцијом УН 1244? Министарство одбране Србије америчком адмиралу у Топчидеру сармице, а он целој Влади Србије да она угрожава безбедност региона? Није лепо, није поштено.

Ми већ годинама тражимо од НАТО-а да нам дозволи враћање цивилног радара на Копаоник, да побољшамо контролу цивилног саобраћаја у нашем ваздушном простору, НАТО се на то и не осврће. Уместо радара на Копаонику морамо да се ослонимо на краве, које су недавно изазвале узбуну становника једног српског села на административној линији са Косовом. Требало је да прође цела ноћ и пола дана да се установи да ли је реч о припадницима ОВК-а који рефлекторима осветљавају српско село, или је за све крива крава. А да су нам ови из НАТО-а донирали радаре за копнене

објекте одмах бисмо лоцирали краву у недозвољеној мисији.

Јер ми тежимо стандардима НАТО-а. Који за пилоте гласе да треба годишње да лете по 160 сати. Наши пилоти сада годишње лете по 30 сати. Када уђемо у НАТО мораће да лете приближно као и други, уколико не желимо да будемо четврта лига унутар НАТО-а. Дакле, не по 160 сати, али не и мање од 90 сати. А то кошта, јер нико ништа не поклања. Када уђемо у НАТО мораћемо да за војску издвајамо више него сада, јер морамо достићи стандарде НАТО-а, који за војника пешадинца гласе да има бојева гађања на сваких седам дана. Сада наши војници омиришу барут два или три пута за шест месеци. Када уђемо у НАТО треба да набавимо и нове чекиће. Зашто чекиће? Па једино лупкањем чекићем по бојевој глави можемо да установимо је ли нам неки авион НАТО-а стигао у госте, а стизаће, са нуклеарном, или конвенционалном бојевом главом. Другу технологију за такву проверу ми немамо, а америчка службена политика никада не демантује нити потврђује је ли неко борбено средство опремљено нуклеарним или конвенционалним оружјем.

Како су „Стратешки принципи НАТО-а”, усвојени још 24. априла 1999., и даље актуелни, а они говоре да ће алијанса задржати у Европи одговарајуће нуклеарне снаге, то је сада за нас у Србији велика шанса да уновчимо нашу територију. Наиме, амерички нуклеарни арсенал у Европи састоји се од 180 атомских бомби распоређених у седам разних земаља. То су бомбе типа Б-61 и Б-61-10, у просеку десет пута јаче од оне бачене на Хирошиму. Чувају се у специјалним складиштима типа WS3, у цилиндрима од цемента укопаним у земљу, у разним базама. У Италији је у време хладног рата било чак 700 комада атомског оружја, а да парламент и шира јавност о томе појма нису имали. У бази Авијано је 1999. године било 18 атомских бомби под искључиво америчким кључем, у бази Геда 11 атомских бомби. Како је време пролазило било је потребно подићи ниво трајања и безбедности тих нуклеарних складишта. Нико о томе не жели да прича, то је ствар војних команди и тајних споразума. Да ли ће НАТО та складишта да премести на територију нових чланица алијансе? Наравно, из НАТО-а ће то одмах да демантују. Атомско оружје захтева одржавање, а промена локације тог оружја војна је тајна.

Када уђемо у НАТО како ћемо да установимо јесу ли нам тајно сместили и атомско оружје на нашој територији? Само чекићем и лупкањем. Ако нам то не дозволе, онда да пустимо краву на локацију где сумњамо да су ускладиштене атомске бомбе. Ако крава изазове узбуну, то је онда сигурно атомско складиште које нису пријавили. И шта онда да урадимо?

Па, ништа.